

## Adalékok a shadoni egyházhoz I.



*Jelen írás első darabja egy terveim szerint majd több részből álló sorozatnak, amellyel a shadoni Egyház leírásához járulok hozzá a magam szerény eszközeivel. Írásom a Summarium és a Papok, paplovagok II. kötetekre épül, valamint a Szürkecsuklyás Testvériség eddig közzétett munkásságára (a tőlük vett szó szerinti idézeteket jelzem). Azon néhány helyen, ahol ellentmondok valamely forrásnak, ezt a pontosítás szándékával teszem. Írásaim nem hivatalos kiegészítők Ynev világához (írókkal vagy kiadókkal nem egyeztettem) és bárki által szabadon felhasználhatók.*

### **Leiosz thaira – Shadon paplovagai**

#### **Történeti áttekintés**

A paplovagság intézménye a shadoni lovagság intézményéhez hasonlóan godoni gyökerű és eredetű. A Birodalom alapításától fogva a godoni mágus-famíliák bizonyos tagjai, változó ám mindig számottevő arányban, alkalmatlannak mutatkoztak atyjuk és fivéreik magasztos tudományának elsajátítására. A mágikus tanokhoz való érzéketlenségük általában már zsenge ifjúkorukban nyilvánvalóvá vált, így a Birodalom és a család szolgálatának más útját kezdték járni. Az ódon kötetek és porló pergamenek szemfájdító gyertyafénynél bogarászása, az obskúrus

szövegek magolása, az együttállások fürkészése helyett a fegyveres szolgálatot választották. Dúsgazdag és befolyásos családi háttérüknek köszönhetően életükben a fegyveres gyakorlatozáson kívül másnak nem kellett okvetlenül helyet szorítaniuk, így az egyszerű nép fiainál mintegy determináltan jobb harcosok lettek. Ugyancsak családi háttérüknek, atyáiknak és fivéreiknek, anyáiknak és nővéreiknek köszönhetően fegyverzetük és a drága vérüket óvó vértetük a lehető legkiválóbb volt, amit csak egy, a magas mágiát még annál is magasabb szinten használó birodalomtól kitelik.

Varázserővel rendelkező rokonaik mögött a Birodalom fénykorában háttérben maradtak, a komoly döntésekbe legfeljebb csak tanácsadóként szólhattak bele; az egyszerű nép mindazonáltal rajongva szerette őket, közelebb érezvén magához a Khata Fhara Kotos bőszt tagjait, mint a magasztos mágusokat.

A lovagok a Krán elleni háborúban az egyszerű nép védelmezőiként, az egyszerű nép fiainak hadvezéreiként még népszerűbbé váltak. Házaik, mágus-famíliáik jelképeibe öltözött csapataik önállóan is futamítottak meg hódító csapatokat, és népes sereg élén állva is. A Birodalom bukása elsőként a mágusokat taszította végromlásba: a Birodalom nem létezhetett mágusai nélkül, de a mágusok sem léteztek a Birodalmon kívül.





A lovagok maradtak a hajdan hatalmas Házak utolsó hírmondói: vértzetükön, pajzsaikon, lovuk takaróin az elsorvadt atyák és fivérek, a lassan elfonnyadó mágus-famíliák jelképei ragyogtak, fegyvereiket az ősi tudás duzzasztotta delejes erővel, de ők lassan előléptek csöndben lenézett keményfejű rokonból családfővé, unalmában fegyverekkel játszadozó úrfikból az egyszerű népet és birtokaikat védelmező bajnokokká.

A lovagok erkölcsi kötelessége Godontól a jelenkorig Shadonban és Pyarronban a saját birtok, az azon élő egyszerű nép, és az esküvel fogadott úr (vagy eszme) megóvása. A jómód lehetővé teszi a helyes táplálkozást, a fegyveres gyakorlatozásra fordítható időt és a jó minőségű fegyverek beszerzését, cserébe kötelesség ezek ki- és felhasználásával a javak és eszmék védelme. Ősi rítust követ a családi színek és címerek használata; noha aligha akad olyan család a Délvidéken, amely Godonig egyenesen vezethetne vissza családfát.

Megjegyzésre érdemes tény, hogy Gorvik lovagjai is shadoni hagyományokat követnek, avval a lényeges különbséggel, hogy a saját javak védelme náluk nem erkölcsi kötelezettség, hanem önzés (bár egyesek szerint az mozgatja a világot); mások védelme pedig kizárólag kézzelfogható hasznokért cserébe képzelhető el, másképp az erők dőre pazarlása.

Shadon lovagjaiban ezek tehát a közös vonások.

## **Etimológiai kitekintés**

A Khata Fhara Kotos godoniból Közöstre fordítva annyit tesz: Két Fához Kötés, amely egyrészt utal a lovagok Godon társadalmán belüli jogállására: az uralkodó mágus-famíliák tagjai, akik azonban nem mágusok, ennyiben tehát a köznéphez állnak közel. Másrészt a „két fához kötve lenni” közmondás utal a mai Shadonban (is) elterjedt „két szék között a földre esni” mondással kifejezett helyzetre, amennyiben sem a mágusokhoz, sem a köznéphez nem tartoznak, így e két társadalmi réteg súrlódásakor akár mindkét réteg bizalmatlansága is sújthatja őket. Godon (egyes vélekedések szerint a Démonikus Óbirodalomból örökölt) legősibb regéi közt szerepel egy néven nevezhetetlen démoni természetű lény, aki áldozatait két földig hajtott, lepányvázott csemetefa közé kötözte ki, egy-egy lábuknál fogva, majd a csemetefákat szabadjára

engedve kettétépte a nyomorultakat. Eme obskúrus, suttogva bár, de mindenki által ismert monda ismét két vonatkozásban fontos: egyrészt a lovagok a harcban olyan, hatékonyságában már-már könyörtelen természetnek adták tanúságát, amely a két csemetefához kötéssel hasonlatos; másrészt a démont furfanggal legyőző majd őt saját eszközével szétépítő mitikus Hősben a történelem első lovagját látják. Sőt a „kotos” szó a kötélnek, köteléknek, kötelelemnek, kötelezettségnek egy elvont értelmezési lehetőségével is rendelkezik: bátran fordíthatjuk személyek egymáshoz kötöttségének, azaz kötelező összetartozásának, azaz társaságnak is. Ráadásul a „fhara” szó „fha ra” alakban írva nem „fához” jelentésű, hanem „fa amin (áll / van)”, azaz gyökeret jelent egy, a Birodalom bukása körüli időkben már elavultnak számító nyelvtan szerint. Így a „Khata Fha Ra Kotos” jelentése kiteljesíthető: kettős gyökerű köteléke, két-gyökerűek társasága, két fát bíró gyöker stb.

Pyarronban, a Fehér Páholy által használt úgynevezett restituált godoni nyelv ejtési szabályai alapján az eredeti jelek olvasata „khata fh'ra k'tos, khata fh'ra k'toi” lesz – megjegyzésre érdemes tény, hogy az eredeti godoni nem ismeri a diftongusokat, illetve irtózik a mássalhangzó-torlódástól.

Az ellán nyelv lovagokat jelölő szava a hasonló értelmű khata fhali eri („két fának erei”) kifejezésből ered; az ellán nyelv azonban a kettes számnevet nem a khata, hanem csak kha szóval jelöli, így a kifejezés khafalieri lett; az évszázadok során azonban az ejtési szabályok is megváltoztak: a hangsúly többnyire az utolsó szótagra került, az ie diftongus gyakran hosszabb-rövidebb é hanggá vált, egyes dialektusokban pedig a zöngétlen hangok zöngéssé alakultak. Az új hangalak tehát khafallier illetve khafallér, Gorvikban pedig (az átvitt értelemben a közösbe és több más nyelvbe is átszivárgott) gavallér lett.

A Lingua Domini szókészletében a thaira főnév megkülönböztetés nélkül jelent minden fegyveres személyt; a thaiosz szó fegyvert jelent. Érdekes tény, hogy így a leiosz thaira „fegyveres papot”, a tha-leiosz viszont „fegyver-papot” jelent, és ez utóbbi szó



használatos az inkvizítorok jelölésére Lingua Dominin.

A shadoni paplovagrendekről általában szólva célszerű a paplovagrendek két fajtájának megkülönböztetése rögtön az értekezés elején. A Birodalom számos egyházi lovagrendje ugyanis két jól megkülönböztethető csoportba sorolható; vagy az egyikbe, vagy a másikba.

Az első csoportba az egyes világi lovagrendek felépítését követő leiosz thaira társaságok tartoznak. Ezek tagjai világi nemesek, világi lovagok, akik azonban egyházi beavatásban is részesültek; azaz kánonjogi értelemben vett joguk és tényleges lehetőségük is van a szakrális mágia egyes módszereinek alkalmazására. E lovagok tehát eleve, a világi törvények szerint is lovagnak, nemesnek számítanak, csak életük során valamikor szakrális beavatáson esnek át – némelyikük apród- vagy fegyvernök-évei után, mások több évtized harcait követően.

E lovagrendek úgymond alulról szerveződnek; „szabadúszó”, renden kívüli leiosz thairák ugyanis nem igazán vannak. Az egyházi beavatáson átesett világi lovagok, immár kész paplovagként, teljes jogú leiosz thairaként jelentkeznek, felvételt kérnek valamely, ez első csoportba tartozó paplovag-rendbe; általában a birtokaik fekvése szerint „illetékes”, azaz ahhoz legközelebb eső társaságba. Ezek ugyanis valóban társaságok inkább, mint szigorú rendek; rendházuk – főleg kisebb rendek esetén – olykor a nagymester udvarháza vagy kastélya. Maguk a paplovagok továbbra is rendelkeznek lovagi birtokukkal vagy életjáradékukkal, amelyekkel világi lovagként rendelkeztek; ebből következően maguk kötelesek hatásukról, fegyverzetükről és felszerelésükről gondoskodni. Megtartják továbbá korábbi (azaz családi) címerüket is, abba szív-pajzsként vagy jobb pajzsfélként helyezik rendjük címerét, és onnantól kezdve halálukig (vagy esetleges kizárásukig) az így módosított címet használják.

A paplovagok családi és egyéb kötelekeit a felszentelés nem érinti; fiaiknak nem kötelező paplovaggá válniuk, felszentelésük után is nősülhetnek vagy nemzhetnek gyermekeket, birtokuk öröklésének szokásos rendje sem változik – azaz az gyermektelenségük esetén is a Koronára, s nem a Biarra Trónusra száll. Az ilyen társaságoknak általában jelentéktelen saját vagyona van csak; a tagok persze fizetnek évről évre valami jelképes összeget a közös kasszába, amelyből a rendház tatarozását és egyéb apróbb kiadásokat fedeznek. Továbbra is foglalkoztatnak, foglalkoztathatnak apródokat, fegyvernököket, akiknek szintén nem kötelessége paplovaggá válni a lovaggá ütést követően – bár gyakran megtörténik. Általában kísérik őket világi csatlósok és szolgák is; amikor egy ilyen paplovagrend hadba száll, nem ritka, hogy a paplovagok létszámát két-háromszorosan meghaladja a világi harcos csatlósok száma.

A világi lovag, aki paplovaggá kíván válni, hittani, egyháztörténeti és kánonjogi vizsgát tesz a lakóhelye szerinti tartomány érseki hivatalánál. Ezt követően paplovagok közt – tipikusan későbbi rendjében – illetve az érseki hivatalban részben bentlakásos képzésen vesz részt, mely nagyjából öt-hat év alatt összesen egy év bentlakást jelent (havonta néhány napot). Minden évben egyszer, a nyári napforduló – Máglyán Boldogult Szent Arlenius Ünnepe – előtti héten van lehetősége vizsgát tenni az érseki hivatal előtt, hittanból, teológiából, egyházi énekekből, egyháztörténetből, illetve a szakrális mágia alapvető vonásaiból: imaszövegek és litániák pontos, mágikus hatásos kiváltására alkalmas elszavalása, illetve rituálék elvégzése a feladat. A szigorú vizsgán megfelelt lovagot a nyári napfordulón a tartományi érsek avatja paplovaggá, kardját ugyanekkor szentelik Szent Jelképpé; e felszentelést követően képes lesz paplovagként szakrális mágiát használni. Egyébként tartományonként két-három paplovagnál többet ily módon igen ritkán avatnak csak; sőt gyakran előfordul, hogy egyet sem.

E paplovagok ritkán élnek a további kvalitatívakkal; életüket leiosz thairaként élik le. Paplovagi címük természetesen nem öröklődik, fiaik is csak az eredeti családi címet használhatják. A rendből való kizárásra csak igazán súlyos bűn elkövetésekor kerül sor; ilyenkor (hacsak a paplovagot mint világi nemest nem ítélik súlyosabb büntetésre) éveken keresztül vagy élethosszig tartó



vezeklést rónak ki rá valamely vezeklő szerzetesrendben.

E paplovagok társaságai általában hetente egyszer gyűlnek össze, közös istentiszteletre, közös étkezésre, melyeken csak ők, illetve csak más egyháztalagok vesznek részt. Természetesen nagyobb egyházi ünnepek környékén ennél gyakrabban is összegyűlnek, illetve évente (legalább) négyszer közös hadgyakorlatot tartanak.

E társaságok paplovagjai pompakedvelő, büszke lovagok; saját birtokaik igazgatása és egyházi kötelezettségeik teljesítése mellett vadásznak, lovagi tornákon vesznek részt, azaz szinte minden szempontból világi lovagként mutatják idejüket. Szakrális hatalmukkal ugyanakkor alázatosan élnek; természetesen elképzelhetetlen, hogy egy világgal folytatott lovagi párbaj során ellenfelükre varázslattal sújtsanak le. Ütközetekben vagy hitük ellenségeivel szemben persze nincsenek ilyen fenntartásaik; a harcban félelmetesek. Ha futár megy értük, villámgyorsan a megadott gyülekezőhelyre vonulnak, és készek szinte bárkivel felvenni a harcot. Kíváncsiságuk vagy a lovagi virtus olykor utazásra, más tájak és távoli vidékek megismerésére csábítja őket; egyik-másik rendházuk könyvritkaságok, különös tárgyak letéti helyeül is szolgál.

Véretezők, fegyverezők, harcmódozók korábbi lovagi életüknek megfelelő; szent jelképük azonban szinte mindig az úgynevezett lovagkard, más néven az egykezes pallos. Nagyon ritkán fordul elő egyéb egyenes kétélű kard a szent jelképek között, más fegyver pedig gyakorlatilag soha.

Ha a fenti leiosz thaira szervezetet „társaságnak” neveztük, akkor a paplovagrendek másik típusa Shadonban a „harcos szerzetesek” rendjei. Az idézőjel nem véletlen: az ilyen rendekbe tartozó paplovagok sem szervezettel, sem jogilag, sem szakrális varázshatalmuk tekintetében nem szerzetesnek, fialosznak számítanak, hanem hamisítatlan, teljes jogú leiosz thairának. Az analógia azonban sok szempontból helytálló: e paplovagok zárt, kolostor-szerű rendházakban élnek; krédójuk a hétköznapi élet számos kérdését is szabályozza, reguláljuk a szigorú szerzetesrendekéhez hasonló.

Az ilyen rendek tagsága általában a közrendűek közül kerül ki; ők tehát világi értelemben nem nemesek, és hiába számítanak az egyházi igazgatásban az Egyház nemesének

(prediálisnak), hiába számítanak teljes jogú paplovagnak, a világi nemesek (és olykor sajnos kékvérű paplovag-bajtársaik vagy a magasabb, zászlósúri méltóságokat betöltő egyháztalagok is) csöndes, bár óvatos lenézéssel viseltetnek feléjük. Tag lehet bárki (tizenhatodik életévét betöltött férfi), ha három éven keresztül növendékként a rendházban lakik, tanul és dolgozik, majd utána vizsgát és fogadalmat tesz.

Az ilyen szigorú rend tagjaiként élő paplovagok teljes nőtlenséget és vagyontalanságot fogadnak; felszerelésükről, fegyverzetükről tehát a rend gondoskodik. Erre tekintettel a rend komoly vagyontalansággal rendelkezik, melyet az Egyház biztosít és helyi adományok egészítenek ki – illetve néha az adott tartományban kivetett rendkívüli hadiadókból is csurran-cseppen valamennyi.

A rendházak élete a szerzetesek kolostoraiéra emlékeztet a legtöbb szempontból: ébredés napfelkelte előtt, reggeli áhítat, rituális mosdás, közös étkezés, további áhítatok, magányos meditációk a cellák magányában, csöndes beszélgetések a kerengőn vagy az udvaron, rendes istentisztelet példabeszédekkel, közös éneklés, közös vacsora. És persze fegyveres gyakorlatozás, fáradhatatlanul, nap mint nap hosszú órákon át, olykor szó szerint az önkívületig. Érdekes tény, hogy a legtöbb ilyen paplovagrend krédója szerint ötszörös számbeli fölény előtt még nem vonulnak vissza – és ez nem pusztán a leiosz thairák lángoló, fanatikus hitének tudható be. Persze már-már riasztó közönnyel fogadják saját esetleges haláluk gondolatát is.

Éppen a harchoz mint szent kötelességhez való hozzáállásuk miatt alapvetően idegenkednek a lovagi párviadaloktól és tornáktól; persze ebben az is közre játszhat, hogy az efféle események kiírása általában – és persze burkoltan – nem teszi lehetővé a világi értelemben vett lovagi cím nélküli bajnokok indulását. A harc szent kötelességgé váló felfogása mindenesetre félelmetes ellenfélle teszi a paplovagokat: szakrális hatalmukat hatékonyan és bátran fordítják ellenfeleik ellen; egyedül vagy csapatban harcolva, zsoltárokat zengve, templomi zászlók alatt vonulva az Egyház nagyobb dicsőségére, soha nem



hátrálnak, soha nem eresztenek le fegyvert, soha nem kérnek kegyelmet.

Rendházaik olykor szerzetesi kolostorokkal egybe épülnek, mindig jól erősített épületek, falakkal körülvéve. A paplovaggá váló növendék családi és egyéb kapcsolatai nagyrészt megszakadnak, hisz ideje nagy részét onnantól gyakorlatilag kolostorban, bajtársai közt fogja tölteni. Feleségét, menyasszonyát – ha volt – többé nem érintheti, sem más nőt (férfit pedig ugyebár bárki világi férfinak is bűn). Vagyona legközelebbi rokonaira száll, mintha meghalt volna; rokonok híján a Koronára – ezért gyakori, hogy belépésük előtt vagyonukat az Egyháznak adományozzák. (Meg kívánjuk jegyezni, hogy az esetleges tartozások fedezetének illetően elvonása, azaz a hitelezők megkárosítása nem számít bűnnek; de éppen erre tekintettel mindazokat, akik szívükben nem tiszta elhatározással, hanem csalárd szándékkal – a tiszta vezeklő szándékot értelemszerűen ide nem értve – kívánnak az Egyház keblébe megtérni, máglyahalállal büntetik...)

Ezek a paplovagok kevésbé pompakedvelők, mint kékvérű társaik. Büszkeségük saját megfogalmazásukban a sas büszkesége a kakaséhoz képest – utalva kékvérű paplovag-bajtársaikra. (Aki persze nem restek visszavágni: ők saját büszkeségüket az oroszlánénak vagy a párdúcénak tartják a kutyákéhoz képest...) Felszerelésük, vértetük, fegyverzetük és harcmódoruk teljes egészében a rendjük hagyományai által meghatározottak. Szent jelképük ugyanúgy a lovagkard, illetve ritkán, elvéve más egyéb egyenes kétélű kard. Szent jelképükön kívül általában megtanulnak harcolni legalább egy szálfegyverrel, egy vérték ellen való és lovaghoz méltó fegyverrel (pl. buzogány, bárd stb.), törrel és puszta kézzel is. Célzófegyvert a paplovag soha nem, hajítófegyverként egy-két rend olykor bárdot használ. Címerként a rend címerét vagy jelképeit használják.

A rendek vezetőit nem nagymesternek hívják, hanem primornak vagy perjelnek, ritkábban apátnak vagy apátúrnak.

## Szent Dylominoin Társaság

Carappo délnyugati részén fogja össze a paplovagokat; nevét az Egyház előtti idők egy mitikus hősről, a Mosolygó Dylominoin nevű harcosról kapta. Paplovagjai hosszú sodronyvértet és rá csatolt lemez mellvértet hordanak, tabardjuk színe fekete és ibolya. Címerük fehér alapon fekete kígyón taposó, aranyhegyű fekete lándzsát két manccsal függőlegesen hegygel felfelé tartó, balra tekintő arannyal fegyverzett ágaskodó vörös oroszlán, felette arany nap-arc. A paplovagok fegyverzete a nehéz egykezes pallos (egyben szent jelképük), a hét tollú buzogány és a kerek talpú pajzs.

Rendházuk komoly erősítmény, lapos és széles bástyákkal, magas és karsú tornyokkal. Saját fegyverkovács-műhelyt, felszentelt templomot és hatalmas istállókat foglal magába.

Nagymesterük mindenkori birtokosa és hordozója a Márványtestű Ragyogó Zászlaja nevű szent ereklyének, melyek láttán Domvik híveit derű és bátorság szállja meg, a felkelő és lenyugvó nap fényében pedig meggyógyítja a rátekintő, előtte imádkozó híveket. (A zászló egyébként két ember magas rúd tetején kéttenyényi széles és egy embernyi hosszú piszkosfehér rongyos vászon, melyre azonban aranszínű cérnával a „Dicsőség a Márványtestűnek!” szöveget hímezték.)

A Társaság négy-öt tucat paplovagot és csaknem száz világi csatlóst tömörít. A paplovagok kórusa messze földön híres; és nemzedékenként egy-két rendtag igen dicső eredményt ér el a számottevőbb carappói lovagi tornákon is. A „Shadviki Réműlet Évei” alatt a rendház közrendű szegények menedéke volt a harcok elől. A Társaság minden évben megünnepli a Tengeri Gyász Napját: P.sz. 2981-ben a tavaszi napéjgyenlőséget követő harmadik éjszakán két Gorvikba tartó hadihajó a tengerbe veszett, három otthon maradt kivételével az összes lovag halálát okozva.

## Shadlek Bástyája Rend

Nevéből sejthető, hogy a harcias rend Shadlek városában székel. Legfőbb rendházuk monumentális palota, építészeti remekmű a legfőbb katedrálissal



szemben, a Gyógyító Szökőkút Terén. A rend címere fekete kosszarvas sisakot széthasító shadleki (azaz négytollú) csatabuzogányt ábrázol. A rend perjele hagyományosan a shadleki érseki udvar Főajtónállója. Több más rendházzal is rendelkeznek, úgy Shadlekben mint annak környékén: a két vidéki birtokon hatalmas istállók helyezkednek el, melyek kiszolgálásáról az Egyház által fizetett zsellérek gondoskodnak, akiket e lehetőség a nyomortól ment meg. Rendházaikat népszerű katonaszentekről nevezik el, mint Vasöklű szent Bertoldusz, Vakmerő szent Adrin, Vértanú szent Derrveden vagy a Shadlek Bástyája jelzöt viselő Shadleki szent Tarrantinus, a Rend alapítója, akinek nevét a legfőbb rendház is viseli. Ő ellán származású leiosz thaira volt, az Angyalgárda ünnevelt bajnoka, aki több shadleki romlásszekta kifüstölése után feketemágiában jártas orgyilkosok kezétől halt mártírhalált.

A rend egyszerre tíz-tizenkét tucat paplovagot számlál; szent jelképük az egykezes lovagkard; emellett előszeretettel használják a shadleki (négytollú) buzogányt. Lándzsájukat gyalogosan is éppen olyan jól forgatják, mint lóhátról. Vérzetük egyéenként változó, általában hosszú sodronyvért és fölötte viselt mellvért karvasakkal, az e felett viselt tabardjuk vörös és bíbor csíkozású, és kedvelik a hasonló színű dús tollforgókat is. Pajzsot nem hordanak, bal alkarvédőjüket viszont gyakran használják háritásra, sőt olykor ütnek is vele – némelyikük riasztó, szögletes acélbütyköket is hord karvasain. (Egy világi lovag, valami túltenyészett báró másodszülöttje egyszer egy tornán a bütykös alkarvédőt és az erre építő harcmódot „nem találta éppen kifinomultnak vagy elegánsnak” – sajnos ellenfele a gyakorlatban mutatta meg, hogy a fegyveres közelharc olykor nélkülözi az eleganciát. A báró-fi álla és orra persze összeforrt a gyógyító varázslatok hatására, de az eset óta csak pépeset tud enni, mivel „a fogak visszánövesztéséhez kevés a hatalom, amit mi az Istentől kapunk”).

A rend minden hónap első napján közös hadgyakorlatot tart a többi környékbeli egyházi renddel és Shadlek egyéb, erre vállalkozó világi lovagrendjeivel, majd a legfőbb katedrálisban teljes pompában díszőrséget adnak a szertartás alatt. Este pedig hatalmas közös lakomát csapnak, amelyen általában részt vesz a város egyházi méltóságainak krémje és néhány világi főnemes illetve patrícius is. A rengeteg ínycsiklandozó étel, a több hordónyi bor

és sör maradéka a lakoma közben és után az utcára hordatik, ahol a város szegényei nagy ujjongással dicsérik az Istent és az Ő Egyházát.

Shadlek város nem kívánt jellegzetességéből fakadóan a lovagok feladatát képezi, hogy boszorkányvadászokkal, olykor inkvizítorokkal szorosán együttműködve veszélyes szektákat, bűnbarlangokat purgáljanak ki.

Érdekesség, hogy a rend jelenlegi fegyvermestere ötven évesen tette le a paplovagi esküt. Az immár hetven éves férfi Sempyerben látta meg a napvilágot, pyar hitben nevelkedett, eredetileg sempyeri harcosoktól tanult. A fegyveres és a pusztakezes közelharc igazi mestere, küzdelmes élete során állítólag dzsadoktól, orkóktól, törpéktől és gorkvikiaktól is lesett el fogásokat. Élt túl orgyilkostámadásokat, megállt magas rangú Ranagol-papok és képzett boszorkánymesterek praktikáival szemben. Sempyerben orkok, nomádok, zendülő zsoldosok ellen harcolt, az Ibarában a sikátorok öldöklő küzdelmeiben forgott, vett részt dzsihadban, párbajban levágta a kárhozatos Dea Macula akvilóni bajnokát, bajtársaival legyőzött egy harcos démont. Negyven évesen költözött Shadonba, előbb zsoldosként szolgálta Shadlek helytartóját, majd felvette a vallást, családot alapított, ötven évesen pedig szakrális esküt tett. Elmondása szerint most is azt teszi, amit eddigi egész életében: a Gonosz ellen harcol minden erejével.

## Szent Kyenas Testvérisége

Az egyik legkülönlegesebb paplovag-rend Shadon városában fogja össze a leiosz thairák esküjét letevő azon lovagokat, akik nehéz vasak helyett a törkardot forgatják. A Birodalomban ugyanis a bajvívók ugyanolyan világi lovagnak számítanak, mint a nehézvértben vitézkedő (ne adja az Úr: birtokaikon tespedő) nemesek.

A Testvériség tehát a világi élet hívságaiba belefáradt, az Egyház keblében öntisztulást vagy vigasztalást kereső bajvívókat fogja össze. Természetes, hogy ők szakrális esküjük letétele előtt, a felkészülés időszakában már felhagynak korábbi léha életmódjukkal, az



élvezetek oktan hajsolásával. Megfontoltabbak lesznek, bölcsebbek, megállapodottak: nem ritkán ekkor kötelezik el magukat, alapítanak családot.

Szagrális esküjük letételekor törkardjukat áldatják Szent Jelképpé. Címerükbe felveszik a Testvériség jelképét: az ágaskodó oroszánt ábrázoló pecsétgyűrűt, amely hétszirmú rózsza szárát öleli. Nadrágjuk, mellényük színe hagyományosan fekete és sárga. Vértzetük, fegyvertetük, harcmodoruk korábbi képzettségüknek megfelelő. Kardjukat természetesen csak abban az esetben szentelik fel, ha azt nem szennyezi világi mágia.

Életvitelük, világnézetük, viselkedésük paplovaghoz méltó lesz – természetesen nem a szagrális eskü letételekor, hanem már korábban, a felkészülés éve alatt. Evvel együtt megőriznek szilánkokat korábbi életükből is, természetesen. Megmaradnak büszke, pompakedvelő, színpadias alakoknak, csak verseik és élceik nélkülözni kezdik a nemiséggel és bohémsággal kapcsolatos témákat. Kedvelői maradnak a bornak és a táncnak, csak épp a bordélyokból maradnak el.

Társaságuk laza, rendházuk nincs; ha össze is gyűlnek Shadon városában olykor, azt az egyházi tulajdonú paloták valamelyikében teszik. (Megjegyzésre érdemes apróság, hogy Shadon városában több palotát is fenntart az Egyház, úgy a főpapoknak mint a külvilági követeknek és megbecsült vendégeknek. Mivel azonban a főpapok vagy apátok ízlésének a Testvériség tagjai, kivált többen egy fedél alatt, igen zavaróak és bosszantóak, gyűléseik helyszínének megválasztása mindig a paloták többi vendégére tekintettel történik. További érdekes adalék, hogy a Kék Oroszlán Házából a Testvériség tagjai azóta vannak végleg kitiltva, hogy két csapatuk szópárbajban mérte össze erejét Verione érsekének és egy közelebről meg nem nevezett Thaleiosz Albus fokozatú inkvizítornak füle hallatára...)

A Társaság laza szervezetéből fakadóan voltaképpen nagymesterük sincs; ezt a posztot egyszerre három-öt olyan bajvívó tölti be, akit a többiek vitézségük, virtusuk, származásuk vagy tetteik alapján erre érdemesnek tartanak. (Természetesen úgy érve, hogy az ilyen vezetők mögött ott áll néhány olyan rendtag, aki így gondolja; e rendtagok más vezetőket éppen meg is vethetnek... Erre tekintettel gyakoriak is a párbajok vagy élcek köztük.)

A Társaság tagjai szétszórtan élnek szerte a Birodalomban, némelyikük vándorol, olykor a Birodalom határain túlra is elvetődik. Nagyon fontos feladatuk, hogy úgynevezett pugillként az Egyház nevében párbajozzanak. Az Egyház tagjai ugyanis a nemesi származású paplovagokat kivéve nem párbajképesek; ha rapírral kell vívni valamely lovagias ügyben, a Testvériség tagjai viszkető tenyérrel kapnak az alkalmon. (Persze ha a becsület kopjatorést kíván, valamely másik paplovagrend állít pugillt, bajnokot.) A szabályos párbaj során történő mágiahasználatra természetesen a paplovagokról írt általánosságok vonatkoznak.

A Testvériség egyszerre mintegy nyolc-tíz tucat lovagot tömörít, akik így mind ismerik egymást, tudnak egymásról, számon tartják egymás cselekedeteit, és így tovább.

### Szent Alvaron Paplovagrend

A Nyugatvég egyik fontos nagyvárosa, Madgerrei falaitól néhány mérföldre áll Szent Alvaron Rendháza. Tagjai szerzetesi jellegű közösségben élnek kitűnően erődített, hosszas ostromok visszaverésére tervezett kolostorukban.

A rend tagjainak döntő többsége derinda származású, harcmodoruk és fegyvertetük is ennek megfelelő: pikkelyvértzet, arc előtt nyitott sisak, könnyű kopja, nehéz egykezes kard, kiegészítésképpen csatabárd vagy tollas buzogány és tör. Pajzsuk fémmel erősített fa, fordított csepp alakot mintáz, rajta a rend címere: fehér alapon fekete bivaly- (vagy bölény-) koponyát elragadó aranszemű, arannyal fegyvertett fekete sas, alatta bíborszínű szalagon aranybetűkkel: „Erőd mit sem ér, ha nem az Égre tekintesz!” Szinte mind derindák lévén kitűnő lovasok, lótakaróik és egyen-köntösük sötétkék, világosabb kék mintákkal. A lovagok az egyen-köntös alatt szürke daróc gatyát és inget viselnek, felette fekete-sötétkék csíkozású tabardot.



Szent jelképnek nehéz egykezes kardjukat szenteltetik fel.

Szent Alvaron paplovagjai a fegyveres harc igazi mesterei. Valamennyi fegyverüket kitűnően forgatják, szünet nélkül gyakorolják a lovas és gyalogos harcmodort. Kitűnően bánnak pajzsukkal, még nyílzáporok idején is. Ha kell, puszta kézzel is megállják a helyüket: igazán akkor okoznak meglepetést, ha vértetben kell fegyverek nélkül verekedniük. A pikkelyvért légiesen követi a mozdulataikat, alkar- és lábszárvédőiket egyszerre használják pajzsként és buzogányként. Általában nagyszerűen üzik a lovas birkózást is.

A Rend története nem mentes bizonyos kínos epizódoktól és ellentmondásos időszakoktól. A Nyugatvég kimondottan nem a nyugalom tengere; a történelem többször hozott nomádjárást, derinda lázadást, erőszakos térítést és hasonló eseményeket. Szent Alvaron derinda származású vértanú szent volt az első időkben, akit lángoló hite megvédett a pusztai sámánok rontásától, az imái által kavart szélvihar az ellenségre fújta vissza az összes kilőtt nyilat; de egy titokban óhitű bajtársa elárulta. Fogságba esett, ahol elmondhatatlanul borzalmas kínzást állt ki (félíg megfőzték, és még élt, amikor enni kezdtek a húsából), miközben a pogány vallásra akarták átcsábítani. Alvaron nem tört meg, utolsó szavai is a Könyörületesség Istenét dicsérték, s annak Hetedik Arca nevében halálakor átkot szórt gyilkosaira – az átok értelmében azok megérték, tehetetlenül szemlélték, hogy fiaik áttérnek a Hét Arc Hitére; „fiú fordult atyja ellen, haj nincs iszonyúbb csapás, mint a világban hagyott örökséget veszni látni...!”

A derindák megtérése hosszú folyamat volt, tele vérrel, könnyel és vértanú hittérítőkkel. A pusztai nomádok térítése még kényesebb feladat, mind a jelenkorig. Egyes családok, sőt egyének térnek meg, hogy aztán hirtelen, minden előzetes jel nélkül visszatérjenek őseik hitére. A derindák ősvallása nagyjából azonos volt a pusztai nomádokéval (a Démonok Óbirodalmából örökölt szellemhit, sámánok és azok túlvilági patrónusainak vezetésével), és ez nem múló feszültséget szül köztük. A derinda népszokások jelentős része közelebbről megvizsgálva kiüresedett óhitű szertartás, amely vagy megmaradt egyszerű szokásnak, elnézett babonának, vagy pedig betagozódott a helyes vallásba, a túlvilági förtelmeket szentekkel illetve angyalokkal

helyettesítve. (Az ősök tisztelete, a vér kötelékének szentsége például megmaradt, de csupán a szentté avatott ősöket illik vallásos jellegű tiszteletben részesíteni.) A megtérített pusztaiak nem gonoszak, sőt jó hívők; csak éppen minden szempontból nehezen illeszthetők a Birodalom hétköznapijaiba: a városokból kirínak, a falvak környékén mindig pont rossz helyen akarnak legelteni, ráadásul a derindák egy része is rideg állattartó pásztornép. Az állandó feszültségek és súrlódások olykor kisebb-nagyobb összezdüléseket produkálnak; verekedéseket, gyilkosságokat, sőt olykor valódi ütközeteket. Az ilyenek után természetesen minden részt vevő fél (Magderrei környékén élnek a pusztaiakon és a derindákon kívül rónok, nyugati hosszok, piquarok, han'ktan-ok illetve ezek keverékei...) igazolva látja saját vádjait és előítéleteit.

Ebben a darázs-fészekben tevékenykednek szent Alvaron paplovagjai, akik mindig az Egyház és csak az Egyház érdekeit nézik. Az úgynevezett derinda lázadások idején saját véreik ellenében voltak kénytelenek megállni, mert nem voltak hajlandók az Egyház parancsát figyelmen kívül hagyva fegyveres támogatást nyújtani a lázadóknak. Az egyházi politika éleslátását pedig mi sem jelzi jobban annál, hogy a Rendnek egyszer sem kellett részt vennie a harcokban, pusztán menedéket nyújtania a szenvedőknek.

Sötét folt a Rend történetében Lovas szent Khomeiticiusz vértanúsága: őt pányvával lóhoz kötötték egy vesztés ütközet után a nomádok, és addig vonszolták, amíg meg nem halt. Néhány rendtársa bosszút esküdött, amelyből két nemzedék alatt Szent Khomeiticiusz Tisztítóinak rendje alakult meg. Ez prédikátor szerzetesrend volt, amely a pusztai nomádok válogatás nélküli kiirtásáról, a térítő munka eredménytelenségének belátásáról és a békés együttélés erőltetésének felfüggesztéséről szónokolt. Pillanatok alatt számtalan követőjük lett, amely szemtelenné tette őket: az Egyház gyengeségéről kezdtek beszélni; ugyanakkor fellépésüknek hála az Egyház számtalan adományt kapott szent háborúkra, így eleinte nem léptek fel kellő eréllyel a Tisztítók ellen. A prédikátorok



működésének köszönhetően a felbőszült emberek (főleg a derindák és a rónok) kiirtottak minden nomádot a Nyugatvégen, majd katasztrófába torkolló büntetőhadjáratot vezettek a pusztákra. A helyzetet végül a Tavaradolai Bulla kiadása rendezte 2887-ben, illetve a Tisztítók hivatalos feloszlata és eretnekké nyilvánítása. Khomeiticiusz természetesen szent maradt, de a Tisztítók elleni fellépés évei alatt gyakorlatilag valamennyi szobrát és képét megsemmisítették; hosszú időnek kellett eltelnie, hogy a Birodalom lakói ismét (csupán egy) népszerű vértanúként tekintsenek rá, és ismét imádkozhassanak szobrai előtt (amely képeken és szobrokon a szent ábrázolása elvesztette egyrészt a derinda jellegzetességeket, másrészt a paplovagi felszerelést). A Tisztítók fellépésének idején egyébként a Szent Alvaron Rendház számottevő vérvesztésekkel visszavert egy nagyon komoly nomád ostromot; később a prédikátorok eretnekké nyilvánítása után dühös városi csőcselék próbálkozott ostrommal. (Amúgy ez utóbbi időszak sem aranybetűkkel áll a Rend krónikáiban: az Inkvizícióval együttműködve nagyon sok ember vére ontatott ki; de köztük olyanoké is, akik a Nevüket Vesztett Papok büntetőtárgyalásán részt vettek az Egyház szidalmazásában és nem voltak hajlandók azt abbahagyni...)

A Rend tagsága a jelenkorban főleg derindákból áll, de akad köztük néhány pusztai vagy éppen rón lovag is. A paplovagok létszáma körülbelül százszázötven körül mozog, ennek nagyjából kétszerese a csatlósok létszáma: ők hasonlóan fegyverzett derinda vagy pusztai lovasok, akik íjat is használnak. Rájuk természetesen nem vonatkozik a Rend szigorú nőtlenségi és vagyontalansági krédója, sőt nem is állandó lakosai a rendháznak, csupán annak környékén laknak, és hetente két-három napot töltenek bent közös fegyveres gyakorlattal.

A rendház területén található egy nagyobb templom is, melynek két-három papja mindig helyben is lakik. Az

erődítmény vendégházaiban gyakran húzzák meg magukat vándorló szerzetesek és egyéb egyházfik. A Rend perjelét a paplovagok maguk közül választják, egyszerű többséggel; a megbízatás halálíg szól. A perjel a rendház főnöke és egyben a Rend katonai parancsnoka, hordozója a Megigazulás Pajzsának, ennek a derengő ezüstfehér fényt árasztó címeres pajzsának, mely lenyűgöző erejű oltalmazó fegyver. A perjel két helyettese a főharcmeister és a főlovász; őket a perjel rátermettség alapján nevezi ki. (A Rend harcos rend. A főharcmeister valóban példaértékű harcos, a főlovász pedig tényleg a legjobb lovas...)

## Szent Urriel Rendje

Keleti hossol paplovagrend Therossa Tartomány déli hegyvidékén. Rendházuk valódi várkastély, mely a Felföldre vezető egyik hágót vigyázza. A lovagoknak a sajátos tartomány felé eső határ folyamatos és éber őrzésén túl fontos feladata a hegységek járhatatlan zugaiban időről időre túlszaporodó és olyankor rablóhadjáratokra vetemedő ork és goblin szörnyekkel elsődlegesen felvenni a harcot.

A hossol nép „eredeti” ága a keleti: átlagon felüli magasságú, szikár, ösztövére emberek népe, akiknek haja vékony szálú, ritkás növéssé világosszőke, arcuk gyakran szeplős. Embertanilag – meglepő módon – a legközelebb állnak az úgynevezett „tisztavérű” pyar népességhez; lényegesen közelebb, mint a sötétebb szőke vagy világos barna hajú, zömökebb rónok. A hossol nyelv nem godoni gyökerű; az ó-godoni nyelv pusztán hatást gyakorolt rá, az új-godoni nyelvek (főleg a rón, kisebb részben az ellán) számos jövevényszóval dúsították. Az úgynevezett nyugati hossolok Shadlek táján vett környékén fordulnak elő; ők csupán átlagos magasságúak, alkatuk változatos, hajuk sötétebb szőke vagy barna, ritkábban csaknem fekete. Látszik rajtuk, hogy az elmúlt évezredekben bőven keveredtek az ellánokkal, a rónokkal, sőt a derindákkal is; illetve magukba olvasztottak több apró helybéli népcsoportot. Nyelvük azonban továbbra is a hossol nyelv, csupán rengeteg jövevényszót vettek át az említett népek nyelveiből.

A Szent Urriel Rend paplovagai a magas hegyek közt megbúvó várkastély magányában élő, elmélyült, zárkózott férfiak. A külső szemlélő számára egyenesen mogorvák (valóban: egy tipikus



ellánhoz képest a tipikus hossol úgyszólván szenvtelen...)

Napjaikat énekléssel, közös imákkal töltik; gyakran időznek a könyvtárban, mely nem csak a vallási, hanem a hadtudományi és történelmi munkák gazdag gyűjteménye is; néhány valódi ritkaságot is őriznek itt. A lovagok emellett minden idejüket fegyveres gyakorlásnak szentelik. Ennek fényében érthető, hogy miért számítanak messze földön legendás fegyverforgatóknak. Gyalog küzdenek, kitűnő minőségű lemezvértzetben: mellvért, karvasak és vaskesztyűk, csataszoknya, lábszárvédő, arc előtt nyitott sisak; kezükben szent jelképük: negyvenöt hüvelyk (~135 cm) hosszú, kétujjni széles kétélű pallos, melyből a markolat tíz hüvelyk, a keresztvasak mindkét irányban ugyanilyen hosszúak. A lovagok ezen kívül kést vagy tört, illetve nehéz vérték ellen csákányt vagy kalapácsot használnak. Köpenyük szürke, „mint az őszi ég”, hátulján a Rend címere: egy-egy zöld halmon álló, ágaskodó medve pár, egymással szembe fordulva, pallossal vívnak, felettük balról jobbra mutató fekvő egyenes kard, alattuk szalagon aranybetűkkel felirat (zsoltár részlet) *Lingua Domini* nyelven: „Dicsőség Néked, Bátrak Támasza!”

A Rend egyszerre három-négytucat paplovagot számlál, akik közül azonban úgy féltucat gyakorlatilag biztosan a rendháztól távol van; világot lát, tapasztalatot gyűjt, a Birodalom határain belül vagy épp azokon túl. A rendház kápolnájának állandó papja van; gyakran egy öreg rendtag részesül a magasabb kvalitheában, és tér vissza papként szolgálni testvéreit. A várkastélyban kitűnően felszerelt kovácsműhely is található: a vértéket és a fegyvereket helyben készítik a többnyire helyben is lakó kovácsok és inasaik; megjegyzendő, hogy a vérték kitűnő minőségére tekintettel a tartomány távoli vidékeiről is érkeznek páncélkovács tanoncok, hogy egy-két műhelytitkot killessenek. A rendház ezen kívül tágas vendégházakkal várja a megfáradt utazókat vagy a bajba kerülteket. A lovagrend ellátásáról három, egyházi hűbérbe tartozó falu gondoskodik a környéken – a Rend papja jár le a falvakba, illetve a kovácsok a falvakban, a falusiak részére is dolgoznak (persze nekik nem vértéket és kardokat kovácsolnak...)

A Rend perjelét a lovagok maguk közül, titkos szavazáson választják, tíz év időtartamra.

Szent Urriel benignus rendi szerzetes volt, aki bizonyos közelebről meg nem határozott felföldi

átkok elosztatása céljából utazott a határvidék hegyei közé, bő kétezer éve. Az átkot megsemmisítette, de nem sokkal később ork és goblin hadak zúdultak le a hegyekből, és prédálni kezdték a környéket. Urriel a helybeliek védelmére kelt, vitézül, önfeláldozón óvta őket, s mikor a félemberek vajakosainak túlereje ártó varázslatokkal leterítette az éppen nőket és gyermekeket menekítő szerzeteset, a Könyörületesség Istene egy angyalt küldött a segédelmére. Az orkok és a goblinok vinnyogva takarodtak vissza a hegyek közé, Urriel pedig boldogan halt meg, az angyal dicsfénytől övezve. Tetemét a helyiek egy már akkor is ősrégi őrtorony tövébe temették, majd idővel kápolnát emeltek sírja fölé, később pedig várkastéllyá bővítették az épületet. Hossol szerzetesek és helybeliek egy csoportja alapította a harcos rendet, néhány évvel később.

Szent Urriel sírjához a mai napig évente százak, ezrek zarándokolnak, az ő adományaik bőséges bevételt jelentenek a sírt őrző Rend számára; ráadásul a vándorok tömege a környező falvak számára is élénk kereskedelmet biztosít. A rendháztól fél napi hegymászásra található az a parányi fennsík, ahol mozdíthatatlan kőoszlop jelzi Urriel csodatételeinek és tényleges halálának helyét.

## A Hatodik Arc Testvérisége

Verionében székelő paplovagi társaság, mely az Eretnekek Ostora nevében és zászlaja alatt az Inkvizícióval és a Második Arc Testvériségével (az Egyház „világi titkosszolgálatával”) szorosan együttműködve nem csak a nyugati, nyugatvégi tartományokban, hanem az egész Birodalomban harcol az elhajlók, eretnekek, és a romlásszezták ellen.

Az Inkvizícióval való szoros együttműködés megmutatkozik a Testvériség felépítésében, tagságában és vezetésében is. A Rend Nagymestere kánonjogilag thaleiosz, azaz olyan paplovag, aki a szükséges kvalitheákon túlesve felszentelt inkvizitornak minősül; de természetesen soha nem egyetlenként a Testvériség soraiban. A tagság derékhada a hagyományos lovagi fegyverzetű leiosz thairák



mellett mendraioszokból tevődik össze, akik a Testvériségen belül egymással egyenrangúak.

A Hatodik Arc Testvérisége atipikus a paplovagi társaságok között annyiban, hogy csak már felszentelt leiosz thairák (vagy mendraioszok) kérhetik felvételüket. (Mellesleg az Angyalgárda is ugyanezt az elvet követi.) Az nem lényeges, hogy a felvételét kérő paplovag hol és mikor szenteltetett fel, azaz a Testvériség tagjai közt találunk olyanokat, akik paplovagi társaságokból, és olyanokat is, akik zárt paplovagi „kolostorokból” kerültek ki. A jelentkezőknek szigorú vizsgákon kell megfelelni; szabályosan átvilágítják őket a Testvériség vezetői, ellenőrzik hitük tisztaságát, buzgalmukat és az Egyház iránti elkötelezettségüket. Aki a vizsgán nem felel meg, szinte biztosan valamelyik vezeklő rendben találja magát – olykor, nagy ritkán pedig egyenesen a tömlöcben.

A Testvériség valamennyi tartományban jelen van, legnagyobb létszámban Verionében, amely a Nagymester székhelye; Shadlekben, amely hagyományosan erősen fertőzött város; Shadonban, amelynek tisztasága elsődleges; Therossában, ahonnan felföldi műveleteket is irányítanak; és Belana-Rodában, ahol joggal lehet gorkikiaktól tartani. A tartományokban általában az érseki rendház ad helyet a Testvériség helyi központjának; ez legtöbbször az érseki palota egyik szárnyában jelent egy szintet vagy csak néhány helyiséget, a fent említett fontosabb helyeken viszont komoly, önmagában is jól erődített épületegyüttest kell elképzelnünk. Azok a tagok, akik nem rendelkeznek világi birtokkal, tehát akik „harcos szerzetes” jellegű paplovagi közösségekből kerültek felvételre, szinte mindig a helyi rendházban is laknak. Tartományonként a lovagok létszáma is változó: a fent említett helyeken három-öt tucat is lehet, a helyi rendház komtúrján túl további egy-két felszentelt inkvizitor taggal. A kisebb jelentőségű tartományokban egy-másfél tucatnyi lovag tevékenykedik, és ritka az, hogy köztük bárki is felszentelt thaleiosz legyen.

A Hatodik Arc Testvériségének jelképe a zárt lovagi üstsikak, mögötte keresztbe téve héttollú buzogány és lovagi kard. Ezt minden tag magával hordja, háromujjnyi átmérőjű bronz érmeként, melynek hátuljába (szent Fulbert mondá: minden érmének két oldala van) imaszövegeket, zsoltár-részleteket vésnek. Ezek az érmék kegytárgyak, az Eretnekek Ostorának szakrális áldásával teljesek; az egyháziak ezt azonnal megérik (hamisítani tehát gyakorlatilag nem lehet). A Testvériség tagjának lenni nagy megtiszteltetés és nagy felelősség: a nép a béke öreiként tekint rájuk, ugyanakkor fél is tőlük; az Ellenség pedig előszeretettel vadássza a lovagokat.

### Angyalgárda

(a szurkecsuklyas.hu oldalról másolva)

A legelső leiosz thaira-rend. Megalapítását a P.sz. 1147. évi események ösztönözték, midőn a Szent Városból csekély kísérettel Shadonba igyekvő Orosius főatyát meglepte egy nyugatról lezúduló derinda lovashorda, és beszorította a kicsiny Thaiz várkastélyába. A környéken tartózkodó leiosz thairák teljesen szervezetlenül, sebtiben összeverődött kis csoportokban siettek a segítségére, és sikerült is fölmenteniük, ám közben komoly veszteségeket szenvedtek. A történetből Evendil Bel Corma, aki maga is ott forgatta a kardját Thaiz alatt, azt a tanulságot vonta le, hogy a főatyának szüksége van egy szüntelen harckészültségben álló, kicsiny, de fegyelmezett és ütőképes testőrgárdára, mely mindenhová elkíséri, és ügyel a biztonságára. Azon nyomban föleskette az életben maradt harcsokat, majd szabályzatért és szentesítésért folyamodott Orosiushoz, aki kérésére még a várkastélyban kiállította nekik a thaizi kiváltságlevelet. A megtépázott kis csapat lett az Angyalgárda magja, Evendil lovag pedig a rend első nagymestere. Az Angyalgárda a mindenkori főatya személyes testőrségét alkotja. Más leiosz thairáktól eltérően nem a biarra-trónusra, hanem a főatya nevére tesznek esküt, és feltétlen személyes engedelmességet fogadnak neki, amíg csak hivatalát betölti. Soraikba kizárólag főnemesi ifjakat vesznek föl, így létszámuk általában alacsony szinten mozog, ritkán haladja meg a háromszáz főt. Bevetettségüket erősen korlátozza, hogy sohasem távolodhatnak el fél mérföldnél messzebb a főatyától, még az ő kifejezett utasítására sem. (Ez



egyike azon kevés aprólékosan körülírt helyzetnek a szabályzatukban, amelyben nemcsak hogy megtagadhatják a parancsát, hanem egyenesen kötelesek így tenni!) A kétszáz éves belháborúban az Angyalgárdának komoly meghasonlást okozott, hogy a főatyák nem voltak hajlandók nyíltan kiállni alapítójuk és első nagymesterük vér szerinti leszármazottai, a Bel Corma-királyok mellett. (Igaz, ellenük sem.) Engedelmisségi esküjüket szigorúan megtartották ugyan, ám a morál zuhanását az utánpótlás sínylette meg. A rend létszáma a 2250-es évekre ötven fő körüli mélypontra zuhant, majd évszázadokig ezen a szinten stagnált. Újjászületését az Angyalgárda a legendás Kalokyrios főatyának köszönheti, aki egyfajta tisztii ezredként kezelte őket, és kiegészítő alakulatokat szervezett alájuk elhivatott világi harcosokból – majd személyesen állt az élükre

a nagy bosszúháborúban. Lehengerlő erejű hadigépezet lett az eredmény. A rend fölépítése mindmáig ezt a mintát követi.

(szurkecsuklyas.hu)

2010.04.12.

Szerző: daekow

Forrás: Kalandozok.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely